

Vitazstvo Srdca

BUĎ VÔĽA TVOJA
AKO V NEBI, TAK I NA ZEMI

Rodina Panny Márie

2015 (IV) / č. 105

*„Proste o milosť,
aby ste chceli plniť Božiu vôľu,
a o to, aby ste ju dokázali spoznať.“*

Pápež František, 27. januára 2015

„Buď vôľa tvoja“

Milí čitatelia, každý deň sa v Otčenáši modlíme: „Buď vôľa tvoja.“

*No v našom živote sa len veľmi zriedka pýtame na Božiu vôľu,
aby sme podľa nej aj konali.*

*Radšej chceme sami rozhodovať a vziať život do vlastných rúk.
Nie je to nebezpečné, keď od nás Boh bude chcieť niečo, čo sa vonkoncom
nehodí do našich predstáv a plánov?*

*Aby sme prekonalí podobné neopodstatnené pochybnosti a strach,
chceli by sme sa v tomto čísle venovať téme „Božia vôľa“.*

*B*lahoslavený Ján Tauler, nemecký teológ a mystik (žil v rokoch 1300-1361), celé roky prosil Pána, aby mu poslal niekoho, kto ho naučí pravému duchovnému životu.

Jedného dňa stretol pri dverách kostola istého len v handrách oblečeného bosého žobráka. Vtedy počul hlas, ktorý mu povedal: „On ťa poučí.“ A tak ho P. Tauler pozdravil: „Dobrý deň, priateľ môj.“ – „Majster,“ odpovedal tento chudák, „nespomínam si, že by som niekedy poznal zlý deň, pretože keď som mal hlad, chválil som Boha; keď pršalo alebo snežilo, oslavoval som Boha; keď ma ponižujú alebo vyhánajú, tak môjmu Bohu vzdávam za to chválu.“ P. Taulera to prekvapilo a poprial žobrákovi veľa šťastia. Ten mu však s úsmevom odpovedal: „Nikdy som nebol nešťastný, pretože mojím zvykom je chcieť všetko, čo chce Boh; bez výhrad. Všetko, čo ma postretne, nech je to sladké alebo horké, s radosťou prijímam z Božej ruky ako to, čo je pre mňa najlepšie. To je celé moje šťastie.“ Rozprávali sa ešte o mnohých veciach, a potom sa Tauler spýtal svojho nového učiteľa, čo ho priviedlo k takej veľkej dokonalosti. „Ticho,“ odpovedal. „Ticho pri ľuďoch, aby som mohol hovoriť s Bohom, a zjednotenie s mojím milovaným Pánom.“ Tento žobrák, ktorý sa vo všetkých životných situáciách usiloval o zjednotenie s Bohom, bol v celej svojej chudobe bohatší než všetci najväčší boháči zeme a vo všetkých svojich skúškach bol šťastnejší ako všetci tí, ktorí svoje šťastie hľadajú v radoostiach sveta.

Boh je milujúci Otec

To, či chcem vo svojom živote plniť Božiu vôľu, závisí od môjho obrazu Boha, a tým aj od môjho vzťahu k Bohu. Ak som presvedčený, že Boh je milujúci Otec, ktorý chce pre mňa len to najlepšie, potom si môžem byť istý: Naplnenie jeho vôle znamená pre mňa najväčšie šťastie, rast a rozvoj. V takom prípade by som rád spoznal jeho plán pre môj život. Ak pre niekoho ale Boh veľa neznamená, potom ho len málo zaujíma aj jeho vôľa. Pre koho Boh neznamená vôbec nič, pre toho bude ten, kto mu zjavuje Božiu vôľu, dokonca taký nepohodlný a neprijemný, že sa ho bude chcieť zbaviť. Spomeňme si len na prenasledovanie prorokov Starého zákona alebo na tých, ktorí boli zodpovední za Ježišovu smrť. Kto verí v nekonečne milujúceho Boha, ten je presvedčený, že tento milujúci Otec chce pre človeka vždy len to najlepšie aj vtedy, keď ho postretne bolesť alebo utrpenie, ktoré v prvom okamihu nechápe.

Zviery nám vyplýva poznanie, ktoré musíme na tomto mieste bezpodmienečne vysloviť: Boh nikdy nechcel utrpenie, chorobu ani smrť, tak ako nechcel ich príčinu, ktorou je hriech, ale kvôli slobode človeka ich musel dopustiť. Vo svojej láske k nám vzal Bohočlovek ako Vykupiteľ na seba všetko utrpenie, chorobu a aj samotnú smrť a dal im svojou nekonečnou láskou vykupujúcu silu. Ten istý Boh, ktorý pôvodne nechcel utrpenie, nás teraz prosí, aby sme bolesť, chorobu a smrť prijali v láske ako on, aby sme ich niesli v zjednotení s ním a prinášali ich ako obeť, ako dar zadostučinenia. To, čo je samo osebe nebožské – utrpenie v každej forme – tým dostáva spoluvykupujúcu hodnotu, keďže to nesieme v zjednotení s Krisom a v jeho láske. Dokonca nás to posväcuje a zbožšťuje. Až na tomto pozadí chápeme, ako mohli byť stigmatizované zmierne duše, ako napríklad Talianka Teresa Palminota (1896-1934), šťastné aj v utrpení, vo vedomí, že týmto spôsobom plnia Božiu vôľu. „Svoj raj trávim tu na zemi tým, že plním jeho vôľu. Chcem mu robiť radosť, aj keď je duša zdrvená bolesťou, skúškami, protivenstvami a strádaním ... alebo aj vo všetkých tých malých veciach, ktoré sa denne stávajú.“ Keď sa raz obrátila na Ježiša s otázkou, prečo je aj uprostred svojich utrpení šťastná, odpovedal jej: „Si taká šťastná, lebo konáš to, čo sa mi páči. A vieš, prečo v sebe vždy nosíš slnko? Pretože ja som vždy v tebe ... pretože vo všetkom konáš moju vôľu.“

Kto miluje, túži byť zjednotený s vôľou milovaného. Preto každý, kto skutočne miluje Boha, chce aj v utrpení konať podľa Božej vôle. Akým žiarivým príkladom je tu pre nás Svätá rodina! Vo vedomí, že iba cez utrpenie, ktoré je nesené z lásky, sa môže uskutočniť vykúpenie, ako poslanie bezvýhradne prijali každú bolesť. Všetko prijímali z Božej ruky a ani v najkrajnejšej opustenosti nikdy nepochybovali o láske Otca.

V Ježišom živote mala Otcova vôľa centrálny význam až do tej miery, že dokázal povedať: „Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, ktorý ma poslal,“ (Jn 4,34). Prameňom jeho životnej sily bolo vo všetkom zjednotiť svoju ľudskú vôľu s božskou vôľou svojho Otca, a potom ju uskutočňovať.

Ako pravá učeníčka Pána spoznala aj Edita Steinová (Edith Stein), svätá karmelitánka sr. Terézia Benedikta od Kríža, aká podstatná je Božia vôľa pre šťastie každého kresťana: „Konať Božiu vôľu, nie svoju, všetky starosti a nádeje vložiť do Božej ruky, nestarať sa viac o seba a svoju budúcnosť, v tom spočíva sloboda a veselosť Božieho dieťaťa. Ako málo, aj skutočne zbožných a hrdinsky obetavých

ľudí ju vlastní! ... Slová ‚Bud' vôľa tvoja‘ vo svojom plnom rozsahu musia byť smernicou kresťanského života. Musia usmerňovať priebeh dňa od rána do večera, chod roka i celý život. Majú byť jedinou starosťou kresťana. Všetky ostatné starosti vezme Pán na seba. Táto jedna starosť nám ale zostane, dokedy budeme žiť.“

Samozrejme, že to musí zahŕňať ochotu „všetko prijať z ruky Otca. On sám predsa vie, čo je pre nás dobré. A ak by raz mali byť núdza a nedostatok vhodnejšie než pohodlne zaistený príjem, alebo neúspech a poníženie lepšie ako sláva a úcta, potom musíme byť pripravení aj na to.“

Ako spoznať Božiu vôľu?

Ked sme už raz presvedčení o tom, že je skutočne najlepšie chcieť to, čo chce Boh, chcieť to vtedy, kedy to chce Boh, a chcieť to tak, ako to chce Boh, naskytá sa dôležitá otázka: Ako spoznám Božiu vôľu?

Nie je to až také ťažké, ako sa nám to niekedy zdá. Vieme o mnohých veciach, ktoré Boh od nás chce. Pre dobrý a vydarený život nachádzame už v Starom zákone veľa láskyplných upozornení, rád, poučných výrokov a prikázaní lásky, počnúc najdôležitejším: „A ty budeš milovať Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou silou“ (Dt 6,5). Ježiš, vtelený Boh, nám potom vo svojej radostnej zvesti zjavil vôľu Otca – niekedy až do detailov. Dokonca nám vysvetlil, akým spôsobom sa máme modliť, postiť a dávať almužnu. Že je to jeho vôľa milovať nepriateľov a vidieť jeho samého v každom z najmenších bratov a že mu môžeme dôverovať ako deti. V ôsmich blahoslavenstvách nám dáva recept na vydarený, naplnený život. V poučných podobenstvách nám ukazuje, na čom v kresťanskom živote skutočne záleží.

Keď ale ide o osobné životné rozhodnutia, Boh nám cez skúseného duchovného vodcu alebo svedníka rád pomôže spoznať, akými cestami nás chce viesť. Alebo nám v tichu modlitby vloží do srdca istotu, ako to vie len on. Jednou z najistejších ciest, ako konať v zhode s Božou vôľou, je z lásky k Bohu poslúchať tých, ktorí sú za nás zodpovední: Dieťa poslúcha svojich rodičov, kňaz biskupa, zasvätená duša svojich predstavených.

Kto chce svoj život zamerať na Božiu vôľu, ale zdanlivo nedostáva na svoju otázku žiadnu odpoveď, ten môže ako útechu prijať tieto slová: Ak budeš úprimne a z celého srdca hovoriť: „Otče, bud' vôľa tvoja ako v nebi, tak i na zemi!“ – vtedy si môžeš byť istý, že Boh i napriek tvojej slabosti nájde prostriedky a cesty, ako uskutočniť svoj plán v tvojom živote.

Plodný život pre Cirkvi a svet!

Dnes je tak veľa ľudí, aj v Cirkvi, ktorí konajú dobro, zakladajú rôzne iniciatívy, sú aktívni, a predsa sotva badať nejakú obnovu ducha. Je to snáď preto, že sa spoliehajú na svoje vlastné nápady a aktivity namiesto toho, aby sa pýtali, aká je Božia vôľa? Preto povedal Ježiš svätej Faustíne Kowalskej: „Dokážeš veľa, ak sa celkom odovzdáš do mojej vôle a povieš: nie ako ja chcem, ale ako je tvoja vôľa, ó, Bože, nech sa mi stane. Vedz, že tieto slová, vypovedané z hĺbky srdca, v jednom okamihu vynášajú

dušu na vrchol svätosti“ (Denníček č. 1487). Je to ľahko pochopiteľné, pretože tento vnútorný postoj a otvorenosť umožňujú Bohu, aby v nás mohol uskutočniť svätosť, ktorú nám chce darovať.

*P*re toho, kto hľadá Božiu vôľu, nie je až také rozhodujúce, čo robí, pretože už samotné vedomie, že robí Bohu radosť, mu dáva hlboký pokoj a istotu, že takýmto spôsobom najefektívnejšie slúži dielu vykúpenia.

Pápež Benedikt XVI. porozprával v roku 2007 seminaristom v Ríme jednu príhodu zo života africkéj svätej Jozefíny Bakhity. Spomenul ju v odpovedi na otázku jedného študenta teológie, ktorý sa pýtal, ako sa kňaz môže chrániť pred karierizmom v Cirkvi. Bakhita, ktorá si ako otrokyňa v Sudáne vytrpela hrozné veci, v Taliansku neskôr našla vieru, stala sa rehoľnou sestrou a v kláštore vykonávala službu na vrátnici. „Keď už bola stará, navštívil ich kláštor biskup; on však nepoznal túto malú, vekom zhrbenú africkú sestru, a preto sa jej spýtal: ‚A čo robíte vy, sestra?‘ Vo svojej pokore Bakhita vyslovila nádhernú múdrosť: ‚Robím to isté, čo vy, Excelencia.‘ Biskup sa udivene spýtal: ‚Ako to myslíte?‘ A Bakhita odpovedala: ‚Excelencia, plním Božiu vôľu. To je predsa to, čo obaja chceme robiť, však?‘ Biskup a táto malá sestra, ktorá už nevládala pracovať, robili na rôznych postoch to isté: Plnili Božiu vôľu a týmto spôsobom prenikali Cirkev vôňou svätosti.“

*P*ri pohľade na niektorých ľuďoch je očividné, aké plodné účinky v ich živote malo hľadanie Božej vôle a konanie podľa nej. Myslime napríklad na študenta Karola Wojtyľu. Keby nasledoval to, čo ho vnútorne priťahovalo, no bez toho, aby sa v modlitbe pýtal na Božiu vôľu, možno by sa stal známym poľským hercom, ale nikdy by sa nestal svätým pápežom Jánom Pavlom II., ktorý Cirkvi a svetu sprostredkoval nevysloviteľné bohatstvo.

Alebo blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty. Táto sestra zo školského rádu sestier z Loreta veľmi milovala prácu s deťmi. Nebolo lepšej riaditeľky školy ako ona. Keby nepočúvla vnútorný hlas, ktorý jej ako Božiu vôľu zjavil, že má opustiť svoj kláštor a venovať sa chudobným, dnes by neexistovalo dielo Misionárok lásky.

V článkoch, ktoré nájdete v tomto čísle, sa dozviete o ďalších dojímavých životných príbehoch. Všetky svedčia o duchovnej plodnosti tých, čo si z celého srdca želali plniť Božiu vôľu.

Každý deň začať nanovo

*C*o ale robiť, ak sme sa doteraz vôbec alebo len zriedka pýtali na vôľu nášho Stvoriteľa? Nech nás to v žiadnom prípade neodradí, pretože dnes i každý jeden deň s tým môžeme znova začať. Okrem toho Boh koná rýchlejšie a šikovnejšie než akýkoľvek navigačný systém, ktorý pri každom nesprávnom odbočení či svojvoľnom rozhodnutí okamžite začne prepočítavať, aby nás inou cestou priviedol k cieľu.

Nech táto nádherná modlitba, ktorú sa Edita Steinová rada modlila, i nás denne uvedie do správneho postoja duše:

*„Daj, Pane, nech slepo kráčam cestou, ktorá tvojou je.
Nič to, ak nerozumiem, ako vedieš ma,
som predsa dieťa tvoje!
Si Otcom múdrosti, no Otcom si aj mne.
Hoc' vedieš ma cestou temnosti, aj tak ma vedieš len k tebe.*

*Nech sa stane, čo chceš Ty! Tu som, Pane!
Urob všetko, ako je to v tvojom pláne.
Ak potom ticho pobádaš ma k obete,
pomôž ju priniest' k tvojej oslave.*

*Daj, nech úplne prehliadnem svoje malé ja.
Daj, nech zomriem sebe, aby som žila iba pre teba!“*

„Hľa, som služobníca“

Španielska rehoľníčka Eusébia Palomino (1899-1935) je jednou z tých blahoslavených, ktorí sú v našich krajinách ešte len málo známi. Keďže – ako pravá dcéra Panny Márie – sa vo všetkých životných okolnostiach snažila spoznať Božiu vôľu, jej skrytá služba priniesla v mnohých dušiach bohaté duchovné ovocie. Aj vo veľkých sebazapreniach a zrieknutiach videla sestra Eusébia Božiu ruku a jednoducho sa ňou nechala viesť.

Domov, v ktorom Eusébia vyrastala, bol iba jednoduchou chatrčou v malej španielskej dedine Cantalpino pri meste Salamanca. Napriek chudobe mala rodina Palomino silnú vieru, vyznačovala sa vzájomnou láskou a obdivuhodnou odovzdanosťou, s akou svoju chudobu znášala. Eusébia tu spolu s dvoma sestrami vyrastala šťastne a bezstarostne, vďačne, nenáročne, s citlivým vzťahom ku krásnej prírode. Ťažká práca v domácnosti a niekedy i viacdenné chodenie po žobraní jej zabránili, aby navštevovala školu pravidelne. Napriek tomu, že sedemročná Eusébia pobudla v škole sotva rok, mala vynikajúcu pamäť. Pri prvom svätom prijímaní, ako jediná z dievčat, nemala deväťročná Eusébia biele šaty, lebo na ne nemali peniaze. Toto pokorenie však nedokázalo zatieniť Eusébiino šťastie: „V tento deň som pochopila, že nie som stvorená pre tento svet. Cítila som, že Boh chce, aby som žila už len pre neho.“ Aké hlboké poznanie pre toto malé dieťa! Eusébia sa už veľmi skoro naučila prežívať s Ježišom bolesť zriekania sa. Aby pomohla svojej rodine, pracovala v dedine ako slúžka a

pastierka až dovtedy, kým ju jej sestra Dolores ako dvanásťročnú nezobrala do mesta. Tam slúžila Eusébia v jednom útulku pre chudobných starých ľudí. Naplnená láskou k Ukrižovanému im rany nielen obväzovala, ale niekedy aj bozkávala. Už v tomto období sa Eusébia chcela stať rehoľníčkou, avšak jej chudoba sa zdala byť neprekonateľnou prekážkou.

Sama Panna Mária, ktorá bola už od detstva Eusébiinou veľkou láskou, sa však postarala o to, aby sa v jej živote začal Boží plán stále zreteľnejšie uskutočňovať. Jedného dňa pri kopaní v záhrade útulku našla Eusébia medailu s obrazom Panny Márie, Pomocnice kresťanov. Eusébia pocítila nevýslovnú radosť aj napriek tomu, že toto vyobrazenie Panny Márie bolo pre ňu celkom nové. Onedlho nato ju akési neznáme dievča, ktoré neskôr už nikdy viac nevidela, pozvalo do oratória k saleziánkam. Eusébia o tejto prvej návšteve píše: *„Keď som vošla do kaplnky, zrazu som zbadala pred sebou sochu patrónky tohto rádu Dcér Márie Pomocnice – Pannu Máriu, Pomocnicu kresťanov. Zmocnilo sa ma niečo tak veľké, že som si hneď klakla k jej nohám. V tej chvíli som v sebe začula hlas: „Toto je miesto, kde ťa chcem mať. Budeš mojou dcérou.“* Hoci Eusébia nevedela, či ju bez peňazí a majetku vôbec prijímú, nemohla sa dočkať, kedy bude môcť sestry opäť navštíviť. Napokon jej matka predstavená ponúkla v kláštore zamestnanie. Šestnásťročná Eusébia ponuku s veľkou radosťou prijala, pomáhala v dome a každý deň sprevádzala dievčatá z domova do školy. Množstvo práce – upratovanie, služba v kuchyni a v práčovni – bolo pre toto krehké dievča vyčerpávajúce, obzvlášť v zime: *„Únavu a chlad, čo som cítila pri dlhom vešaní bielizne, som si vôbec nevšímala. Ani malé ranky na rukách, ktoré som mala od zimy a ktoré ma veľmi boleli. Omnoho viac som sa tešila, že môžem niečo obetovať Pánovi.“*

Eusébiina nezvyčajná ochota pomáhať nezostala nepovšimnutá. O čokoľvek ju niekto prosil, okamžite poslúchla a s úprimnou radosťou a čistou jednoduchosťou prácu vykonala, akoby vždy mala chuť do každej roboty. Nikdy nebolo od nej počuť žiadnu sťažnosť a nikdy neprejavila ani nechť alebo nespokojnosť: *„Zdalo sa, že nikdy nemyslí na seba, ale len na to, ako môže byť užitočná a ako nás môže urobiť šťastnými. Všetko prijímala a vždy sa usmievala, dokonca aj vtedy, keď jej niektorá zo sestier dala pocítiť svoju zlú náladu.“*

Jej tajomstvom bolo: chcieť s láskou, svedomito a verne plniť Božiu vôľu. Pri tom všetkom musela Eusébia bojovať so svojou precitlivosťou a rznym charakterom. Bojovala však tak húževnato, že si jej boj nikto ani nevšimol. *„Niekedy som mrzutá a nahnevaná a vtedy ma to stojí veľa, aby som sa pokorila.“*

No naučila sa zvíťaziť vo všetkých protivenstvách tak, že všetko prijímala s pokojom, lebo práve v bolestných situáciách si uvedomovala: *„Patrím predsa iba Bohu a vo všetkom slúžim len jemu! Tak sa jej podarilo zostať dokonale disponibilnou a dokonca veselou.“*

*E*usébiina hrdinská odpoveď na Božiu vôľu vzbudzovala na jednej strane obdiv a sympatie zo strany ľudí a na druhej strane prinášala veľa milostí v dušiach dievčat z inštitútu. Tie sa onedlho cítili neodolateľne priťahované touto sedemnásťročnou slúžkou, ktorá nemala takmer žiadne vzdelanie. Hneď ráno, ešte pred vyučovaním, ju vyhľadávali na dvore, okolo kuchyne nedokázali prejsť bez toho, aby sa aspoň na chvíľu pri nej nezastavili. Nadchýnalo ich jej čisté vyžarovanie, prekypujúca láska a duchovná hĺbka. Dievčatá sa dokonca tešili, keď ich sestry poslali pomáhať do kuchyne, lebo vedeli, že je tam Eusébia: *„Ako vo vytržení sme počúvali, keď nám rozprávala o Bohu a Pannu Máriu... Pokladali sme ju za svätú.“*

Často pozorovali aj to, ako sa v kaplnke vrúcne modlila. Eusébia, ktorá už tak či tak žila ako saleziánska, mala veľké obavy, či sa jej sen, stať sa rehoľnou sestrou, niekedy vôbec uskutoční. Bolo to Božie riadenie, že v roku 1921 navštívila generálna predstavená sestry saleziánky v Salamance a potvrdila pravosť jej povolania. Uistila ju: *„Nerob si žiadne starosti, všetko je zariadené, do kongregácie vstúpiš.“*

O rok nato začala dvadsaťdvaročná Eusébia svoj postulát. Namiesto toho, aby mohla ísť na duchovnú formáciu do Barcelony, musela zostať v Salamance, pretože ako pomocníčka sestry kuchárky bola potrebná a nenahraditeľná práve v kuchyni. Odovzdane strávila svoj postulát prácou v kuchyni uprostred hrncov. V auguste 1922 sa pre Eusébiu ako novicku Dcéry Márie Pomocnice začal nový život, dva roky intenzívneho štúdia, modlitby a práce. Napriek tomu zostala Eusébia verná vo svojej ochote pomáhať. Jej, krehkej osobe, bola zverená starostlivosť o záhradu. Táto práca bola pre ňu síce fyzicky namáhavá, ale robila ju rada, pretože počas nej mohla byť dušou a srdcom celkom pri Bohu. Jedného dňa jej odporúčali na osobné rozjímanie istú knihu. Ona sa však prekvapene pýtala: „Potrebujem na rozjímanie knihu?“

Od novicmajsterky dostala ako odpoveď otázku: „A ako to robíš ty?“ Eusébia jej celkom prirodzene a jednoducho vysvetlila: „Ach, na rozjímanie o Bohu mi stačí vidieť olivovník.“ Táto skúsená sestra začala tušiť, že Eusébia je v duchovnom živote už na celkom inej úrovni, než ako by sa u novicky očakávalo.

Spolusestry často zažívali, že Eusébia mala napriek svojmu slabému vzdelaniu hlboké poznanie Božích vecí, o ktorých dokázala hovoriť s obdivuhodnou ľahkosťou, istotou a strhujúcim oduševnením tak, že nevnímali čas: „Všetci sme jej viseli na perách...“ Svoje poznanie však nevyčítala z kníh; bolo jej dané od Boha, pretože žila celkom podľa jeho vôle. Skôr, než zložila svoje prvé sľuby, Pán ešte raz vyskúšal jej nezištnú oddanosť. Raz išla s dvoma fľašami v ruke po schodoch do pivnice. Nešťastne spadla, jedna z črepín jej rozrezala žilu na ruke a Eusébia takmer vykrvácala.

Rana sa jej zapálila a oslabila ju natoľko, až hrozilo, že sa z toho viac nezotaví. V každom prípade však nemohla byť pripustená k sľubom. Eusébia prijala rozhodnutie predstavených s takým veľkým pokojom, že sestry boli nanajvýš prekvapené. Povedala im: „Áno, je pravda, že som pokojná, lebo som sa celkom prenechala Božej vôli. On vie, čo je pre mňa najlepšie. Napriek tomu je túžba stať sa rehoľnou sestrou vo mne taká veľká, že by som bola ochotná prežiť celý môj rehoľný život zbieraním listov popadaných zo stromov.“ Keď jej matka predstavená s ťažkým srdcom oznámila, že sa bude musieť vrátiť k svojim rodičom, novicka jej jednoducho odpovedala: „Dobre, matka, keď sa nemôžem stať saleziánkou navonok, budem ňou aspoň duchovne. V mojej dedinke Cantalpino budem žiť to, čo som sa naučila od našich zakladateľov Dona Bosca a Márie Mazzarello.“

Predstavená bola hlboko dojatá takouto odovzdanosťou do Božej vôle a rozhodla, že Eusébiu napriek všetkej telesnej slabosti k sľubom pripustí. A hľa: nečakane sa začal zlepšovať aj jej zdravotný stav. Tak dvadsaťštyriročná Eusébia zložila svoje dočasné sľuby a dostala sa do Valverde del Camino v Andalúzii. Keď sa lúčila so svojou priateľkou Caridad, povedala: „Musíme sa stať svätými, všetko ostatné je strata času!“

Aj vo Valverde čakalo na sr. Eusébiu veľa práce. Ani tu však nemohla rozvíjať svoj zvláštny talent pri vyučovaní katechizmu, čo by bolo jej oduševneniu za apoštolát tak veľmi vyhovovalo. Naopak, bola jej určená starostlivosť o kuchyňu, vrátnicu, šaty a o skupinu dievčat v oratóriu. Sestra Eusébia bola so všetkým spokojná. V jednom liste napísala: „Pokorný človek je poslušný pri akejkoľvek práci... Vždy je spokojný, lebo v Pánovom dome nezostáva nič bezvýznamným; práve naopak: všetko, čo robíme z lásky, je veľké.“ Tento postoj dal jej slovám, ktoré hovorila dievčatám vo Valverde, tajomný milostivý účinok. Keď táto nová sestra po dokončení svojej práce a splnení povinností venovala

dievčatám svoje nedelne popoludnie v záhrade oratória a veselo sa s nimi hrala alebo im rozprávala napínavé príbehy zo života svätých, všetky boli touto malou sestrou s veľkými rukami fascinované. Aj ony v nej čoskoro rozpoznali sväticu. Mnohé z nich neskôr vstúpili do noviciátu sestier dona Bosca. Provinciálna predstavená sa s údivom pýtala: „*Čo sa to deje vo Valverde?*“ Dozvedela sa: „*Je tam jedna sestra v kuchyni, ktorá rozpráva dievčatám napínavé príbehy.*“

ivot sestry Eusébie celkom podľa Božej vôle však nemal vplyv len na život dievčat, ktoré ju na slovo poslúchali, tak ako aj ona poslúchala Boha. Jej neustále fiat dávalo modlitbe sestry Eusébie očividnú moc. Zdalo sa, že Boh jej nedokáže odmietnuť žiadnu prosbu. Raz sr. Eusébia napríklad vedela, že čoskoro príde na návštevu provinciálna predstavená, a tak zasiala v záhrade špenát, ktorý chcela pripraviť pre túto vzácnu návštevu. V tých dňoch však nepršalo a špenát sotva len vykličil. S povzdychom išla sestra do záhrady a povedala Pánovi: „*Keby si nám dal v posledných dňoch trochu dažďa, tak by som teraz vedela, čo položím na stôl ako večeru.*“ Vtom si sr. Eusébia spomenula, že nechala na sporáku hrniec a utekala do domu. O pár minút sa vrátila k záhonu so špenátom a videla, že listy boli veľké ako dlaň! Inokedy sa v kuchyni minul všetok olivový olej. Sr. Eusébia zobrala nádobu na olej a nahla ju, aby videla, koľko oleja v nej ešte zostalo. Začal z nej tiecť malý pramienok, posledný zvyšok oleja. Pramienok sa však postupne zväčšoval, až olej z nádoby rovnomerne vytekal.

V roku 1930 sa v Španielsku spojili proticirkevne naladení revolucionári, aby bojovali proti monarchii. Čoskoro stáli stovky kostolov a kláštorov v plameňoch a sr. Eusébia tušila, že je to len začiatok veľkého utrpenia celého španielskeho národa. A tak sa ona sama ako tridsaťjedenročná rozhodla, s povolením predstavených, že Bohu ponúkne svoj život ako zmiernu obeť „*za záchranu Španielska a za kráľovstvo Ježiša a Márie.*“ Onedlho ochorela na astmu. Povesť o jej svätosti a aj o jej prorockom dare sa medzičasom natolko rozšírila, že za ňou prichádzalo stále viac a viac obyčajných ľudí hľadajúcich radu, stále viac seminaristov a kňazov navštevovalo kláštor, aby sa mohli porozprávať so sestrou Eusébiou. Či bola práve zamestnaná praním alebo čistením zemiakov, láskyplne a celkom pokojne, s pohľadom upretým do budúcnosti pomáhala, radila a utešovala.

d januára 1933 musela sr. Eusébia, sužovaná záchvatmi kašľa, pri ktorých sa dusila, zostať ležať v posteli. Jej zdravotný stav sa zhoršoval, no dokonca aj jej izba sa stala miestom mnohých rozhovorov. Až do konca, napriek veľkým bolestiam, vyžarovala pokoj a radosť, nikdy sa nestážovala a nechcela „*ani žiť, ani zomrieť, ale chcela len to, aby sa naplnila Božia vôľa.*“ V posledných týždňoch jej astma vyústila do záhadnej choroby, ktorú ani lekári nepoznali a ktorá Eusébiino telo vnútorne celkom rozložila. Znášajúc veľké utrpenie nakoniec zomrela 10. februára 1935. Nemala ani 36 rokov. Boh prijal jej obeť za Španielsko.

Prameň: Armida Magnabosco, Eine Arme bereicherte viele, Don-Bosco-Schwestern, Innsbruck.

Charakteristickou črtou sr. Eusébie Palomino bol jej žiarivý úsmev, ktorým sa všetkým ľuďom rozdávala. V jednom liste svojej mame z roku 1933 píše: „*Niekedy nájdeme duše, ktoré ako Jób hovoria: ‚Pán Boh dal, Pán Boh vzal, nech je požehnané meno Pánovo. Nech sa stane tvoja vôľa, môj Ježišu!‘ Takéto duše sú Bohu nanajvyššie milé, lebo ho milujú rovnako v chudobe, ako aj v prebytku, či sa na nich usmieva slnko, alebo sú v ťažkostiach.*“

Najoblúbenejšia pieseň Johanna Sebastiana Bacha

„Otče, ak je to možné, nech ma minie tento kalich, ale nie ako ja chcem, ale ako ty chceš!“ Tento postoj jednoduchého odovzdania sa do Božej vôle charakterizoval Johanna Sebastiana Bacha (1685-1750), jedného z najvýznamnejších nemeckých skladateľov. V tomto roku si pripomíname 330. výročie jeho narodenia.

Bach, ktorý spolu s Beethovenom a Mozartom patrí k najväčším postavám klasickej hudby, strávil najdlhší čas svojho života v Lipsku. Ako skladateľ tam pôsobil 27 rokov; až do svojej smrti. Ako umelecký vedúci chlapčenského zboru Thomaschor – v Kostole sv. Tomáša a hudobný riaditeľ, bol zodpovedný za štyri hlavné kostoly v meste. Jeho skladby, odzrkadľujúce hĺbku vlastného luteránskeho náboženského presvedčenia, počúvalo každú nedeľu až do 2000 veriacich. Aj keď bol Johann Sebastian Bach považovaný za vynikajúceho organového a klavírneho virtuóza, nikto v Lipsku vtedy ani len netušil, že je to jeden z najväčších hudobných géniov v dejinách hudby a že jeho diela majú celosvetový význam. Stačí spomenúť Matúšove pašie, Vianočné oratórium, Brandenburské koncerty, Umenie fúgy alebo grandióznu Omšu h-mol; pri ich uvedení v katolíckom zámockom kostole v Lipsku spoluúčinkoval aj Bach.

Nevie sa o žiadnej vážnej chorobe, ktorou by Bach počas svojho života trpel. Ale to sa v poslednom roku jeho života prekvapivo zmenilo. Zápal šošovky v pokročilom štádiu a šedý zákal spôsobili, že postupne oslepol na obe oči. Písmo tohto 65-ročného tvorivého skladateľa sa stalo nečitateľné a išlo to až tak ďaleko, že všetky dokumenty museli podpisovať buď jeho druhá manželka Anna Magdaléna, alebo jeho syn Johannes Christian (jeden z jeho dvadsiatich detí z dvoch manželstiev). Na jar roku 1750 prišiel do Lipska známy anglický očný lekár Sir John Taylor, ktorý bol ochotný majstra Bacha operovať. „V mene Božom,“ súhlasil Bach a vložil svoj osud úplne do Božích rúk. Takáto operácia bola v 18. storočí veľmi riskantná, pretože vtedy neboli ani sterilné nástroje, ani narkóza. Prvý zákrok koncom marca nevyšiel a po ňom nasledovala druhá operácia. Keď mu po niekoľkých dňoch z očí odstránili obväz a okolostojaca rodina sa milovaného otca spýtala: „Vidíš?“ on odpovedal: „Nech sa stane Pánova vôľa, nič nevidím!“ Keď sa nato všetci okolostojaci rozplakali a tým otcovmu srdcu len priťažili, on ich utešoval: „Zaspievajte mi radšej moju oblúbenú pieseň: Nech sa stane vždy len to, čo chce môj Boh; jeho vôľa je tá najlepšia!“ Štyri mesiace s veľkou odovzdanosťou niesol Bach svoju slepotu. No aj napriek tomu slepý hral na organe v Kostole sv. Tomáša svoje nádherné a nežné improvizácie. Dokonca sa nevzdal ani komponovania; notu za notou diktoval svojim žiakom alebo príbuzným. Bach musel cítiť, že prichádza jeho koniec, lebo svojmu poslednému chorálu dal príznačný, charakteristický názov: *Týmto predstupujem pred tvoj trón*. Po porážke sa na smrteľnej posteli Johann Sebastian Bach v pokoji rozlúčil so svojimi drahými a pred Boží trón predstúpil 28. júla 1750

Celú svoju tvorbu považoval tento charizmatiký hudobník za chválospev na Boha. Preto svoje majstrovské diela, každú partitúru a každý rukopis podpisoval tromi písmenami SDG alebo niekedy napísal celé: Soli Deo Gloria (Iba Bohu na slávu).

„Pane, ako ty chceš!“

*Florián Pedarnig hral 37 rokov v innsbruckom Symfonickom orchestri.
„To bola moja veľká láska a radosť, povolanie mojich snov,
ktoré by som si ihneď zvolil znova,“ povedal nám tento hudobník,
keď sme ho v apríli 2015 navštívili. Popri iných krásnych dielach zložil Florián
aj jednu mimoriadnu melódiu, o ktorej bude teraz reč.*

Na rodičovskom hospodárstve v rakúskej obci Schlaiten vo východnom Tirolsku som spolu s mojimi pätnástimi súrodencami prežil šťastné detstvo. Tam ležia moje „hudobné korene“, lebo hudobné gény sme zdedili po otcovi. Keď v roku 1952 založil miestnu dychovú kapelu, oduševnene som sa aj s mojimi štyrmi bratmi hneď pridali. Po krátkom kurze dirigovania a vedenia dirigentskej paličky som sa už ako 17-ročný stal najmladším tirolským kapelníkom – dirigentom. Láska k hudbe, podporovaná mojím otcom, ma viedla na cestu hudobníka z povolania.

Vlastne som sa nepovažoval za skladateľa. Skôr za hudobníka, ktorý sem-tam pridá k mnohým už existujúcim melódiám nejakú novú. V každom prípade sa ale moja prvá duchovná pieseň *Pane, ako ty chceš*, zreteľne odlišuje od všetkých ostatných, ktoré som skomponoval. Pre mňa bude mať vždy čestné miesto, pretože je to vymodlená a mne doslova darovaná pieseň, o ktorú som nemusel bojovať. Aj vo svojej jednoduchosti je to pre mňa to najkrajšie, čo som napísal.

Vznik tejto piesne úzko súvisí s našou dcérou Gabi, ktorá po bolestných rokoch našla cestu späť k Bohu, k viere a k rodine. V roku 1994 sa dokonca stala sestrou Rodiny Panny Márie, za čo sme my ako rodičia boli veľmi vďační. Potom Gabi, vlastne už sr. Maria Gabriele, zrazu ťažko ochorela. Rakovina prsníka; pre nás veľký šok! Cez spoločenstvo som vtedy spoznal bl. Ruperta Mayera, apoštola Mníchova, a jeho obľúbenú modlitbu: *Pane, ako ty chceš*, ktorá sa čoskoro stala aj mojovou obľúbenou modlitbou (viď zadná strana obálky).

V priebehu šiestich rokov choroby našej Gabi som vždy znovu musel opakovať svoje áno: *Pane, pretože to chceš ty, je to dobré*. S týmito slovami som veľa bojoval. Veľa som premýšľal aj o slovách: *Pane, kedy ty chceš, vtedy je čas*. To však vôbec nebolo také jednoduché! Stokrát som sa modlil túto modlitbu, aj v aute, a vždy ma to vytrhlo z mojich smutných myšlienok a darovalo mi to útechu; najmä však záver, ktorý znie: *Pane, pretože to ty chceš, mám odvahu. Moje srdce odpočíva v твоjich rukách*. Jedného dňa na ceste do Innsbrucku na skúšku orchestra mi prišla na um myšlienka: *Vlastne by si mohol k tejto peknej modlitbe skomponovať hudbu*. Súčasne som však mal pred tým veľký rešpekt, lebo som bol presvedčený, že žiadna, ba ani tá najkrajšia melódia sa nemôže nikdy vyrovnáť kráse tejto modlitby. Také niečo jednoducho nemôžeš vynájsť. Keď vôbec, tak si to musíš nechať darovať. A tak som sa modlil túto modlitbu a myslel som si: *Ježiš, ja to neviem. Musíš mi to darovať – buď ty,*

alebo P. Rupert Mayer. A zrazu tu tá melódia bola! Akoby sa do mňa vliala; bez dlhého uvažovania a premýšľania. Jednoducho darovaná. V aute som nemal notový papier na zaznamenanie melódie, ale nemal som žiaden strach, že by som ju mohol zabudnúť. Bola vo mne tak hlboko, že som ju doma ihneď skúsil napísať ako trojhlasnú skladbu – trochu ťažkú na spievanie, ale sestry to zvládli. A pri tejto peknej nahrávke bola prítomná dokonca ešte aj naša Gabi.

Mnohí tomu možno nerozumejú, ale modlitba Pane, ako ty chceš, ma priviedla tak ďaleko, že som chorobu a smrť našej Gabi nielen dokázal prijať, ale dokonca som ju dokázal považovať za dar. Preto táto modlitba je a aj zostane mojou modlitbou, ktorá ma sprevádza každý deň od rána do večera. Rád ju rozdávam ako dar pri rôznych príležitostiach, ako sú napríklad hudobné semináre, a robím jej reklamu v nádeji, že aj iným pomôže presne tak, ako pomohla mne.

Bývalý kapelník tirolskej krajinkej kapely dirigoval mnohé hudobné telesá a v oblasti dychovej a ľudovej hudby je známy ďaleko za hranicami Tirolska.

Aj napriek skvelým vystúpeniam s orchestrom bolo pre mňa vždy to najkrajšie hrať spolu s mojou rodinou, s manželkou Inge a našimi tromi deťmi. Dnes sú naše dve deti hudobníkmi z povolania: Florián v Mníchove a Alexandra vo Viedni. Chcel by som sa poďakovať Bohu aj za naše dve adoptívne deti, za Manuela a Melanie, a za päť zdravých vnúčat.

Poslušnosť napriek všetkým pocitom

Páter pallotín Hans Buob, narodený v roku 1934, je v nemecky hovoriacich krajinách vyhľadávaným autorom a exercitátorom.

V pravom slova zmysle je orientačným bodom pravej katolíckej náuky.

Kto na nemeckej katolíckej rozhlasovej stanici Radio Horeb alebo na nemeckej katolíckej televíznej stanici K-TV počúva a sleduje jeho kázne a prednášky, bohaté na fundované poznatky z Biblie a na osobné duchovné skúsenosti, doplnené autorovým príjemným švábskym humorom, ten by sotva uveril, čo on sám rozpráva o vlastnej životnej ceste, na ktorej ho Božia vôľa viedla nielen cez všetky prekážky, ale mu prekrížila aj niektoré osobné plány.

*N*arodil sa v Nemecku, v švábskej dedinke Zimmern ob Rottweil. Príklad rodičov vkladal do Hansovho srdca vieru už v ranom detstve. A to takú vieru, ktorá pri pohľade na Boha dokázala ochotne prijímať aj všetko ťažké. P. Buob spomína: „Nikdy som svojich rodičov nepočul ponosovať sa na nejaké rany osudu. Môj otec bol v prvej svetovej vojne ranený do nohy a do hrdla a s tým súviseli nasledovné početné operácie. Veľa pracoval v továrni a aj doma na hospodárstve a ja ani dodnes neviem, ako to všetko zvládol. Moja matka takisto. Na hospodárstve prišla k úrazu, na bruchu ju rohom ťažko poranila krava. Mama tak mala poškodené všetky svaly. Jej odpoveďou na toto nešťastie bolo iba tolko: ‚Boh vie, čo z toho spraví.‘ A keď som bol už na ceste ku kňazstvu, zachytil ju prives tak nešťastne, že sa jej zlomil stavec. Vtedy povedala: ‚Ach, vieš, Hans, myslím si, že Boh to potrebuje pre teba a tvoju cestu.‘“

Ako ale vyzerala jeho cesta ku kňazstvu? „To sa mi zdá až dodnes ako zázrak. Mal som 13 – 14 rokov a cítil som v sebe veľmi silnú túžbu stať sa kňazom; no nebolo to možné, keďže som nenavštevoval gymnázium. No mne to predsa len nedalo pokoj. Po základnej škole som sa nevedel rozhodnúť pre žiadne remeslo ani pre konkrétne zamestnanie, a tak som teda vypomáhal doma na našom malom hospodárstve. Ešte si dobre spomínam na to, že vždy cestou s dvoma kravami na pole som sa modlil za svoju túžbu v srdci, aby som sa mohol stať kňazom. Na druhej strane som si však nedokázal predstaviť, ako by sa to mohlo uskutočniť, keďže som si vtedy poranil hlavu a mal som oslabenú pamäť. V každom prípade to bolo teda vtedy nemožné, aby som sa stal kňazom.“

Do dedinky Zimmern pravidelne chodieval na prázdniny jeden páter benediktín, ktorému Hans pri svätej omši miništroval. „Jeho habit sa mi veľmi páčil a rád by som sa bol stal benediktínom.“ Vlastne od neho sa 14-ročný chlapec po prvýkrát dozvedel o škole pallotínov pri Bodamskom jazere, kde sa mohlo dosiahnuť kňazské vzdelanie aj bez maturity. Prvý náznak nádeje! V lete 1950 konečne Hans poprosil o prijatie do školy. „V dotazníku medziiným stálo: *„Chcete sa stať pallotínom?“* Vtedy som bratrancovi, ktorý mi pomáhal s vyplňovaním, povedal: *„Ale ja sa chcem stať predsa benediktínom.“* – *„Nie, to tam nesmieš napísať, lebo ťa nezoberú!“* Tak som teda už vtedy zaklamal a pripísal: *„Áno, pallotínom.“* Tak Božej vôli poslúžilo vtedy dokonca aj klamstvo z núdze na to, aby sa uskutočnili Božie plány.

Práve v tých dňoch koncom augusta, to už bolo po vojne, sa opäť dalo autobusom cestovať do Svajčiarska na pútnické mariánske miesto Einsiedeln. Matka Buobová rozhodla, že sa tam vyberú. „Dobre viem, ako sme sa modlili, aby ma prijali do školy k pallotínom. Ešte dnes sa vidím, ako kľačím pri mriežke milostivej kaplnky. Keď sme sa vrátili domov, list so súhlasom bol už tu.“ A bolo tam napísané aj toto: „Prijatý len na skúšobnú dobu.“ – „Nečudo, pretože na mojom vysvedčení som mal známku *„veľmi dobrý“* len z náboženstva, ale ináč všetko ostatné bolo hodnotené ako *„nedostatočný“*. A oni ma prijali aj napriek tomu! To bola Panna Mária z pútnického miesta Einsiedeln! Jej ma zasvätila moja matka už vtedy, keď som bol ešte v jej lone.

A až pri 40. výročí mojej kňazskej vysviacky som si uvedomil, že som bol vysvätený za kňaza práve na sviatok Panny Márie z Einsiedeln!“

Páter Hans si ďalej spomína: „Tak som potom cestoval k Bodamskému jazeru; so strachom a po prvýkrát sám do cudziny. Vlastne som mal ešte stále v hlave benediktínov, vôbec som nevedel, kto sú to pallotíni. Ale keď som prišiel do tohto domu a na chodbe som uvidel prvého pallotína v habite, bolo mi hneď v prvom okamihu úplne jasné: *„Tým sa staneš aj ty!“* O tom som už nikdy viac nepochyboval. Neviem to vysvetliť. Bolo to jednoducho vnútorné svetlo.

Po jedenástich rokoch som sa stal kňazom. Ale ja ešte dodnes stále nechápem, ako sa to všetko udialo.“ Rokmi sa láska pátra Buoba k zakladateľovi a otcovi rehole Vincentovi Pallottimu až tak veľmi prehĺbila, že dnes je pravým synom tohto veľkého apoštola Ríma.

Ochota nechať sa viesť Božou vôľou mala mať v živote P. Hansa Buoba opätovne nečakané následky. Často mu akoby hrubou čiarou preškrtila všetky jeho vlastné plány:

„Ludsky povedané, niektoré veci by som ako rehoľný kňaz nikdy nespravil! Preložili ma vždy tam, kam som nechcel. Po kňazskej vysviacke v roku 1961 bola moja predstava byť pallotínom asi takáto: *„Staneš sa prefektom, teda vychovávateľom, v prvej triede budeš vyučovať trochu latinčiny a budeš si žiť celkom ticho a skryto pred svetom a staneš sa svätým.“* Ale svätá poslušnosť mi všetko „spackala“. Bohu vďaka za to!“ Obidve dovedy voľné miesta prefekta boli totiž už obsadené. „Takmer som si

zúfal,“ spomína si P. Hans. „Čo spravia teraz so mnou?! Jedného večera mi provinciál P. Volk povedal: *„Hans, myslili sme si, že pôjdeš teraz na jeden rok k pátrovi Zellerovi.“*“ Tento skúsený ľudový misionár bol miestnym farárom v Augsburgu a práve pracoval na tom, že otvorí v mestskej štvrti asociálov novú farnosť pre 4000 duší. No P. Buob si v žiadnom prípade nevedel predstaviť, ako tam s ním bude spolupracovať, a vnútorne sa proti tomu búril: *„Veď to som sa hneď mohol stať svetským kňazom, keď mám byť teraz kaplánom vo veľkomeste! Ale dobre, keď ťa tam už posielajú, tak tam teda pôjdeš; ale nevybalíš si nič, len čo budeš najnutnejšie potrebovať, a po roku odtiaľ aj tak odídeš!“* To teda s poslušnosťou vtedy nemalo veľa do činenia!

Moja dušpastierska činnosť sa začala častými návštevami domov; každý deň ma to ale stálo veľa premáhania. No z lásky k Pánovi som sa vždy snažil premôcť svoju nechúť. Po tých štyroch rokoch, počas ktorých som tam pôsobil, som sa stal takým oduševneným kaplánom, že som chcel len jedno: celý život byť kaplánom vo veľkomeste, nič iné! Byť voľný pre dušpastiersku činnosť, pracovať s ľuďmi, vysluhovať sviatosti. V tom som si bol teraz dosť istý a robil som to rád. Potom prišiel druhý krok. Jedného dňa, bolo to v roku 1966, som bol povolaný k provinciálovi P. Volkovi, ktorý mi tentoraz oznámil: *„Rozhodli sme sa, že sa staneš novicmajstrom.“* – *„Čo to znamená? To ja predsa nedokážem!“* – Veď som bol kňazom ešte len päť rokov! Nemal som ani poňatia, čo by som mal robiť. Prednášať, mať každý deň aspoň dve prednášky, kázať pred teológmi..., veď som bol hrozne hanblivý! Potom som však v poslušnosti dostal veľkú istotu: *„To je Božia vôľa“*; aj napriek všetkým osobným pocitom! A toto poznanie bolo také silné, že som dokázal odísť do Untermerzbachu ako novicmajster. Mali sme 40 frátrov a tri kurzy noviciátu. Zo všetkých strán som zháňal materiál, prezeral časopisy, podčiarkoval, čo by som mohol použiť, čo by si mohli novici odpísať; len aby som mal na nasledovný deň pre nich pripravené aspoň niečo. Ach, to teda bola bieda! Ale dokázal som povedať: *„Dobre, je to tvoja vôľa.“* A to mi dalo silu.“

V roku 1980 mal P. Buob prednášať v Reute na konferencii pre rehoľné predstavené. „Pri takýchto príležitostiach som mal sklon povedať najprv vždy nie; mal som totiž strach, že *„to nedokážem, lebo to som ešte nikdy nerobil.“* Medzičasom som si však predsavzal povedať najprv *„áno, skúsím to, a keď to nepôjde, tak to odvolám.“* Tak som si pripravil dosť materiálu v domnienke, že tam bude zopár milých sestričiek, a odcestoval som. Dobrí ľudia! Keď som tam prišiel, očakávalo ma 220 opátok, generálnych predstavených a provinciálnych predstavených, jeden opát, jeden jezuita, jeden biskup... Moja prvá myšlienka bola: *„Ako sa odtiaľto dostanem preč?!“* Ale potom som sa pomodlil: *„Pane, ale keď je to tvoja vôľa...? Možno chceš prostredníctvom mňa, jednoduchého, povedať niečo, čo by učenc ne povedal.“*

Keď som potom, celý sa trasúc, musel začať prednášať, počúvajúc si odrazu vytiahli niečo na písanie a pozerali na mňa s takým záujmom, že som im teda porozprával moje príklady z noviciátu. Keď som skončil, páter jezuita vstal a zvolal: *„Rovnaký duch!“* Úplne mimo to teda nemohlo byť! Ale potil som krv a myslel som si len: *„Pane, keď je to tvoja vôľa!“* Páni! A potom sa to začalo – duchovné cvičenia! Sestry ma odrazu prosili o duchovné cvičenia; ale ja som predtým ešte nikdy duchovné cvičenia nevedol!“ Ale Boh mal aj v tom viditeľne svoju ruku.

 Od roku 1990, teda už 25 rokov, vedie páter Hans exercičné centrum Dom sv. Ulricha v Hochaltingene pri meste Nördlingen. To, že v roku 1994 mohol získať veľkú budovu a krok za krokom sa mu podarilo dokončiť aj prístavbu, je pre pátra Buoba obrovským dôkazom toho, že Boh svoju vôľu uskutoční takpovediac aj z ničoho, keď sme ochotní nechať sa viesť. „Ale zakaždým musíš totálne riskovať. Nemáš žiadnu vnútornú istotu, že to pôjde opäť dobre. A to je práve tá odovzdanosť do Božej vôle, to je poklona.“

Manžel, otec a kňaz

Kostolík San Martino v talianskej provincii Rimini býva často preplnený. Mnohí veriaci prichádzajú denne zďaleka, aby sa zúčastnili na poklone a na svätej omši, ktorú slávi duchovný otec don Probo Vaccarini.

Napriek svojmu veku je tu 96-ročný don Probo vždy pre tých, ktorí ho prosia o radu, rozhrešenie a požehnanie. Pre mnohých sa tento kňaz so žiariacimi očami a veselým temperamentom stal skutočným otcom.

*A*ko 29-ročný prežíval Probo veľkú krízu. Hoci tento mladý zememerač mal dobrú prácu – pracoval pre talianske železnice – chýbala mu rodina a s ňou aj perspektíva do budúcnosti. K tomu sa pridali ešte aj pochybnosti v otázkach viery. V tejto vnútornej tme sa obrátil na Boha s výzvou: „Keď sa mi ukážeš a ja ťa spoznám, urobím všetko, čo odo mňa budeš chcieť; inak budem aj ďalej žiť tak, ako budem chcieť ja.“

Po nejakom čase si Probo v práci všimol nápadne veselého a vyrovnaného kolegu. A hneď vyzvedal: „Vyhral si v lotérii alebo čo sa ti vlastne stalo?“ Mladý železničiar mu s úsmevom odpovedal: „Bol som u pátra Pia. Povedal mi, čo mám urobiť so svojím životom a ako sa mám správať.“ Táto odpoveď sa Proba veľmi dotkla, pretože i on v hĺbke srdca hľadal to isté. Hneď na druhý deň sa vydal do San Giovanni Rotondo, aby aj on sám spoznal pátra Pia.

San Giovanni Rotondo 1948

*K*eď Probo dorazil do malej dedinky na juhu Talianska, hneď sa informoval, ako a kde by sa čo najskôr mohol stretnúť s pátrom Piom a porozprávať sa s ním. „V spovednici,“ znela odpoveď. A tak sa postavil do dlhého radu čakajúcich kajúcnikov. „Nebol som veľkým hriešnikom,“ myslel si v duchu. Nikoho nezabil, nikoho neokradol a aj inak bol celkom slušným mladým mužom. No keď predniesol svoje peccatucci (malé hriešky), ako im on hovoril, prekvapil ho hlboký a silný hlas pátra Pia: „Vattene! Zmizni!“ – „Ako prosím? Chcem sa vyspovedať!“ – „Zmizni! Príd' nabudúce.“ Tak znela strohá odpoveď. Probo bol rozčarovaný. Prečo mu kňaz odoprel rozhrešenie? Takto sa predsa nemôže vrátiť domov. Zapísal sa na spoveď ešte raz. O dva dni opäť kľučal pred pátrom Piom. Tentokrát si spomenul aj na iné, čo v jeho živote nebolo v poriadku. No opäť si musel vypočuť tvrdé „Zmizni!“ Tak toto už bolo na mladého Taliana naozaj priveľa. Probo cestoval domov s predsavzatím, že sa sem už nikdy viac nevráti. No nenechalo ho to na pokoji. Zožieral ho zvláštny strach. „Prečo mi páter Pio nedal rozhrešenie?“ Po štyridsiatich dňoch utrpenia sa mu jednej noci prisnil sen. Prišiel k nemu už spomínaný kapucín a vymenoval mu všetky hriechy, z ktorých sa ešte nevyspovedal. Aká to bola úľava! A tak sa Probo, hneď ako to len bolo možné, vrátil do San Giovanni Rotondo. Tentoraz rozhrešenie dostal. No to nebolo všetko. V pátrovi Piovi našiel dobrotivého kňaza, ktorý mu otvoril oči. Probo pochopil, ako sám môže konať dobro.

Nový život

Probo začal žiť novým životom. Vrátil sa k viere, začal sa angažovať vo farnosti. Cítil, ako sa mu vrátila vnútorná radosť. Krátko nato prišiel – opäť vo sne – páter Pio k svojmu duchovnému synovi a povedal mu: „Príď ku mne, musím s tebou hovoriť.“ Teraz nedostal Probo len rozhrešenie, ale aj konkrétnu radu do života: „Poponáhľaj sa a ožeň sa!“ Ako pokánie mal Probo po celý mesiac denne chodiť na svätú omšu do istého konkrétneho kostola, ktorý mu páter Pio určil. Don Probo spomína:

„Začal som sa pozeráť na ženy a posudzovať ich inak ako doteraz, pretože som vedel, že budem musieť pátrovi Piovi predstaviť svoju budúcu manželku. Prosil som Pannu Máriu, aby mi dala ženu, ktorá by jej bola podobná. Čoskoro som spoznal Annu Máriu Vannucci. Zobral som ju do San Giovanni Rotondo a páter Pio nás na sobáš nenechal dlho čakať. Prvého júna 1952 nás v Pietrelcine zosobášil. Mal som vtedy 33 rokov.“

Páter Pio sprevádzal celú rodinu ako pravý dobrý pastier. Všetky ich deti, tri dcéry a štyria synovia, prijali z rúk svätého kapucína prvé sväté prijímanie. Prichádzali za ním vždy, keď to bolo len trochu možné. Probo mohol k nemu chodiť na svedenie každé dva týždne a vždy rád prijímal jeho rady. Boh sa Probovi ukázal, ako si to kedysi prial, a tak chcel i Probo zostať verný svojmu sľubu, že bude vo všetkom plniť Božiu vôľu. Keď bola jeho rodina v núdzi, vždy znovu a znovu za nimi v bilokácii prichádzal páter Pio a radil im, ako sa majú správať. Anna Mária bola vzdelaná žena, učiteľka. Pokiaľ išlo o výchovu detí, mala s manželom rovnaké názory. Veľkou ranou pre všetkých bolo, keď si ju Pán v roku 1970 povolal k sebe. Najmladšia dcéra mala vtedy len päť rokov a svojho otca sa pýtala: „Prečo mi Ježiš zobral mamičku, veď som ešte malá a potrebujem ju.“ Utrpením poznačený vdovec odpovedal svojej malej dcérke: „Je Ježiš Boh?“ – „Áno, ocko.“ – „Keď je Ježiš nekonečné dobro, láska a múdrosť a spravil to takto, tak je to dôkaz toho, že nás i mamičku miluje.“ Dodnes sa don Probo viackrát denne modlí so svojimi vlastnými i duchovnými deťmi túto strelnú modlitbu: „Otče môj, dobrotivý Otče, obetujem ti všetko a dávam sa ti!“

Probo mal plné ruky práce, aby popri zamestnaní stíhal i výchovu svojich detí. Musel byť pre nich otcom a zároveň i matkou. Keďže ich finančná situácia bola veľmi zlá, pobádal Probo svojich najstarších synov, aby sa čo najskôr oženili. Dvaja z nich sa chceli stať kňazmi, no Probo sa necítil schopný financovať ich štúdium, a preto ich zámer odmietal. No vo sne sa mu zjavila jeho žena a s láskou ho napomínala: „Nechaj ich! Neznepokojuj sa! Ja sa o vás postarám.“ Ráno Probo povedal synom o svojom sne i o matkiných slovách, a ich rozhodnutiu dal svoj súhlas a požehnanie. Neskôr sa i ďalší dvaja synovia rozhodli pre kňazstvo. Jedna z dcér sa stala rehoľníčkou. Podľa príkladu svojho otca sa deti naučili hľadať Božiu vôľu a konať podľa nej.

Od diakona ku kňazovi

Keď odišiel Probo do dôchodku, začal študovať teológiu a stal sa diakonom, pretože chcel svoje sily vložiť do Božej služby i do služby bližným. Jeho diakonská služba priviedla farnosť, ktorá mu

bola zverená, k novému rozkvetu. No potom sa stalo niečo neočakávané. 10. augusta 1987, v deň 77. výročia kňazskej vysviacky pátra Pia, počas svätej omše v San Giovanni Rotondo počul Probo hlas svojho vtedy už zosnulého duchovného otca: „*Staneš sa kňazom.*“ Tieto slová mu trikrát zopakoval. „*Keď som odišiel z kostola, musel som sa smiať, pretože som si pomyslel: Nevieš po latinsky, nikdy si nebol v seminári. Ako sa chceš stať kňazom?*“

No jeho srdce od tohto dňa nemohlo nájsť pokoj. Veď koniec koncov to nebol hocikto, kto mu tieto slová povedal; bol to sám jeho duchovný otec a tomu predsa nikdy nič neodmietol. A keby to naozaj bola Božia vôľa?! Probo sa rozhodol ísť za svojim biskupom. S trasúcimi kolenami mu rozpovedal, čo zažil. Biskup, ktorý poznal tohto usilovného a cnostného otca, potvrdil pravosť jeho kňazského povolania. 8. mája 1988 vo veku 69 rokov ho vysvätil za kňaza. Čo všetko môže uskutočniť Boh v duši, ktorá úprimne hľadá jeho vôľu!

Nám ostáva len ďakovať

Dalo by sa veľa rozprávať o duchovných deťoch dona Proba. Životný príbeh dvoch z nich – Lina Angeliho a Adely Bartoliovovej – hovorí o tom, aké požehnanie vychádza z toho, keď si vzájomne pomáhame pri plnení Božej vôle.

*L*ino Angeli, ktorý je starým otcom nášho seminaristu Mattea, je známy v celom meste Riccione. Ako stály diakon je neodmysliteľnou súčasťou farského života v San Lorenzo. Vďaka humoru, hlbokkej viere, добрote, vyrovnanosti a pohode, ktorá vychádza zo životných skúseností tohto muža, by sme len ťažko odhadli, že má už 82 rokov.

Lino stratil svojho otca ako 13-ročný. Vyrastal v čase, keď v Taliansku zažíval komunizmus najväčší rozkvet. Lino síce vedel, čo učí Cirkev, no vieru nepraktizoval. Keď sa v roku 1960 zaľúbil, bol vďaka svojej veriacej snúbenici Márii opäť konfrontovaný s Katolíckou cirkvou. Z lásky k nej chodil na začiatku z času na čas na svätú omšu, potom však prestal, pretože si našiel v Miláne dobrú prácu. Po večeroch chodieval s kolegami na pohárik a domov sa často vracal s nadávkami a ako rebel. Postupne sa v tomto manželstve množili hádky naplnené bolesťou a horkosťou a vždy po nich hľadala Mária útočisko u Pána. Keď lekári ich synovi Dinovi zistili ťažkú chorobu, pri ktorej by mu v liečbe pomohlo prímorské prostredie, rodina sa presťahovala do Riccione. Lino začal vkladať všetku energiu a silu do stavby rodinného domu, no ako otec a manžel bol často agresívny a nespokojný. V roku 1978 bol na mieste zjavenia v Lurdoch a tu prosil Pannu Máriu o milosť viery. Všetko sa ho vnútorne hlboko dotklo.

Keď sa vrátil domov, prosil svoju ženu, aby sa denne spolu modlili ruženec a sám sa začal pomaly meniť. S váhaním, no predsa len prijal Lino o desať rokov neskôr pozvanie do Medžugoria.

Spomína si: „*Prvý deň som cítil, že ma tam čaká niečo mimoriadne. Už nejaký čas som si prijal mať duchovného otca, aby som sa mohol viac priblížiť k Bohu. No zo všetkých kňazov, ktorých som poznal, sa mi ani jeden nezdal ten správny. Pri svätej omši po premenení páter Jozo Zovko pozdvihol hostiu. Vtedy sa stalo niečo zvláštne: Videl som okolo hostie obraz Panny Márie, Božské Srdce a tvár dona*

Proba, ktorého som poznal len z počutia. V tom momente som vedel, že mi chce Boh darovať tohto kňaza za môjho duchovného vodcu.“

*K*ed sa Lino vrátil do Riccione, 1. novembra 1988 na sviatok Všetkých svätých išiel spolu so svojou ženou do farnosti San Martino. Počas eucharistickej procesie prechádzal don Probo popri manželskom páre, zrazu sa zastavil pri Linovi a povedal: „Zanesiem Oltárnu sviatosť do sakristie a hneď prídem za vami.“ Po tomto nečakanom prijatí zmizli všetky Linove predsudky. Vyrozoval farárovi, ako došlo k tomu, že tu dnes je. Týmto dňom sa začal vrúcny vzťah medzi Linom a jeho duchovným otcom, ktorému sa Lino bez akejkoľvek výhrady úplne zveril. Pomáhal mu vo farnosti a vďaka príkladnému životu dona Proba sa učil, čo znamená žiť pre Boha a pre dušu.

Keď sa v roku 1991, počas návštevy dona Proba v Izraeli, Lino celý mesiac staral o farnosť, prišiel k nemu nečakane neznámy kapucín, aby tu slávil svätú omšu. „Ty si diakon?“ spýtal sa Lina. Ten mu prekvapene odpovedal: „Nie.“ Nikdy predtým totiž nemyslel na niečo podobné. Bol už predsa starším mužom a teologické vzdelanie nemal. „Tak sa porozprávaj s tvojím biskupom, a keď bude namietat, spýtaj sa ho, či bol svätý Peter vzdelaný.“

Don Probo je presvedčený, že týmto neznámym kapucínom nebol nik iný ako páter Pio. V roku 1992 začal Lino ako 59-ročný štúdium teológie a o päť rokov neskôr bol vysvätený za diakona.

Mária rozpráva: „Panna Mária úplne zmenila môjho muža. Keď si pomyslím na naše prvé roky manželstva, hoci mal Lino dobré srdce, správal sa inak. Dnes je na nespoznanie. Svojím životom ma pobáda k tomu, aby som ho nasledovala. Našou najväčšou radosťou je kňazské povolanie nášho vnuka. Nielen jeho, ale všetky naše vnúčatá a deti sprevádzame modlitbou a všetkou našou láskou. Bohu môžeme len ďakovať za to, čo daroval našej rodine prostredníctvom dona Proba.“

Trnitá cesta ku šťastiu

*B*olo to v roku 1990, keď sa stal Lino Angeli Božím nástrojom, ktorý priviedol mladú ženu Adele k jej budúceму duchovnému otcovi donovi Probovi. Adele pochádzala z veriacej rodiny, no v puberte – ako mnohí mladí ľudia – ukázala Bohu a Cirkvi chrbát. Žila spolu so ženatým mužom, s ktorým mala jednu dcéru. Túžila si založiť rodinu. Hoci vieru nepraktizovala a v jej živote nebolo všetko celkom v poriadku, prišiel k nej vo sne Pán Ježiš a úpenlivo ju prosil o lásku. Trnám korunovaný a neopísateľne trpiaci sa pozrel na ňu a povedal: Neopušť ma ešte aj ty!

Potom jej ukázal ľudskú zlobu a najohavnejšie hriechy. Keď sa Adele zobudila, srdcervúco sa rozplakala. Nikdy predtým toľko utrpenia nevidela. Začala sa vrúcne modliť a Ježišovi sľúbila: „Darujem ti svoj život. Chcem urobiť všetko, čo odo mňa chceš, a chcem prijať každé utrpenie, ktoré pošleš.“ Napriek tomu, že Adele nechodila na svätú omšu a naďalej žila v nemanželskom zväzku, jej život sa úplne zmenil. Veľa sa modlila a hľadala kňaza, ktorý by jej pomohol spoznať Božiu vôľu. Prvý, ktorého stretla, ju odmietol, pretože nebola ochotná svoj vzťah hneď ukončiť. Vtedy mala Adele len 25 rokov. Musela si počkať ešte ďalších sedem rokov, kým sa jedného večera nestretla vo farskom kostole v Riccione s diakonom Linom. Ten poznal jej rodičov. Keď ju videl, ako sa vo svojej núdzi vrúcne modlí,

prišiel k nej a povedal: „Urobilo by ti dobre, keby si spoznala dona Proba,“ a dal jej od tohto kňaza dve knižky. Prečítala ich ešte v ten večer. Hneď vedela, hoci ani poriadne nezačala čítať, že tento kňaz je jej duchovným otcom. Na druhý deň išla za donom Probom. Po novéne k Duchu Svätému a k Panne Márii, ktoré sa za ňu pomodlil, ju prijal medzi svoje duchovné dcéry.

„V úplnej slobode som sa rozhodla byť mu vo všetkom poslušná, aby som takýmto spôsobom konala Božiu vôľu. Je to nepredstaviteľné, čo Boh v mojom živote cez poslušnosť uzdravil a opäť urobil dobrým.“

*D*nes žije Adele ako Bohu zasvätená žena v jednom sekulárnom inštitúte, ktorý má za úlohu prostredníctvom modlitby a obety pomáhať kňazom. Adele darovala svoj život Kristovi Veľkňazovi za všetkých kňazov na celom svete. Mimoriadnym spôsobom však za dona Proba, ktorému vďačí za všetko dobro. Na svoje živobytie si zarába drobnými prácami rôzneho druhu. Doobeda trávi čas na poklone pri eucharistickom Spasiteľovi a na svätej omši, potom ide tam, kam ju vo farnosti zavolajú. Žehlí, umýva okná, nakupuje, stará sa o deti i starých ľudí. Je ochotná pomôcť všade tam, kde ju potrebujú. Jej skutočným domovom je ale farský kostol, kde je prítomný sám Boh. Tu mu každý deň počas poklony predkladá všetky zverené úmysly. „Patrím k najšťastnejším ľuďom na tejto zemi,“ vraví Adele presvedčivo, „lebo neexistuje nič zmyslupľnejšie, čo nás naplňuje, ako chcieť žiť až do krajnosti podľa Božej vôle.“

„Don Probo vždy hľadal Božiu vôľu. Keď som sa ho niečo spýtala, nikdy neodpovedal hneď. Niekedy ma nechal čakať celé týždne, pretože chcel v modlitbe spoznať, čo odo mňa chce Boh.“

Láska nie je žiadna hra

V auguste 2014 na mládežníckom stretnutí hnutia Liebesiegt, ktoré sa konalo v tirolskej dedinke Kundl v Rakúsku, vydali pekné svedectvo viery 22-ročná učiteľka základnej školy Irina Weiß a jej 27-ročný snúbenec Alexander Breuß.

Alexander a Irina: Na začiatku je pre nás dôležité povedať, že sa necítíme byť lepší ako ostatní alebo že by sme chceli byť moralistami. Celkom naopak. Naším úmyslom je porozprávať o našich osobných skúsenostiach, ako sme museli bojovať o krásu a čistotu našej lásky. Pritom sme sa naučili, že ide jedine a len o našu budúcnosť a o šťastie v našom živote.

Irina: Hoci som vyrastala v katolíckej a veriacej rodine, viera pre mňa dlho nič neznamenala. Chodila som každú nedeľu na svätú omšu, ale bez akéhokoľvek presvedčenia. V tomto čase bol môj život poznačený záujmom o módu, krásu, vychádzky... Keďže sa vlastne všetko odohrávalo len na povrchu, išlo mi hlavne o to, aby som sa páčila iným, aby som sa zabávala a jednoducho si vychutnávala život.

Alexander: Aj ja som vyrastal v katolíckej rodine a mal som pekné detstvo plné lásky, no viera nikdy nezohrávala dôležitú úlohu v našom živote. Keďže som bol vychovávaný bez Boha, žil som ako mnohí

iní mladí. Mal som veľa priateľov, z ktorých ani jeden v Boha neveril, a tak sme si pravidelne užívali ponuky tohto sveta. Mojmým životným štýlom bolo: byť vždy „up to date“. Chcel som byť vždy a všade pred mojimi priateľmi: vlastniť super auto, používať frajerské výrazy. Často mi jednoducho išlo iba o to, aby som zapôsobil na dievčatá. Tak som žil bez Boha až do tej chvíle, kým do môjho života – bolo to na jednom futbalovom zápase – nevstúpila Irina. Tým sa postupne všetko zmenilo.

Irina: Musím úprimne povedať, že som to Alexandrovi po našom stretnutí vôbec neurobila ľahkým. Hoci som v tomto čase ešte myslela veľmi „svetsky“, sama pre seba som sa rozhodla, že hlbšie priateľstvo si začnem len s chlapcom, ktorý ma skutočne miluje a ktorému môžem dôverovať. Myslela som si: ‚Keď to myslíš čestne a úprimne, tak nech mi to dokáže.‘ A tak sa musel o mňa uchádzať takmer pol roka.

Alexander: V našom priateľstve mi Irina od začiatku dala podmienku, aby som s ňou chodil každú nedeľu na svätú omšu. Z lásky k nej som sa rozhodol, že tam s ňou raz zájdem. Jediné, čo som sa vedel modliť, bol Otčenáš, všetko ostatné mi bolo veľmi cudzie a nevedel som, čo sa na omši dialo. Tak som sedel v nedeľu večer v kostole namiesto toho, aby som išiel s priateľmi do kina alebo aby som si s nimi niekde išiel sadnúť. A tak sa stalo, že z tohto „raz“ sa stala každonedeľná bohoslužba, no svetské ponuky boli pre nás v tomto čase ešte dosť dôležité. A tak sme trávil s priateľmi sobotné večery na večierkoch alebo na diskotéke a v nedeľu sme znova zbožne sedeli v kostolnej lavici. No raz sme potom pocítili, že si to protirečí.

Irina: Bol to pre nás preto ešte nejaký čas vážny rozpor. Po dlhšom zápase som sa zo strachu, že niečo prepasím, rozhodla ísť po prvýkrát do Kundlu na mládežnícke stretnutie. Na tomto mládežníckom stretnutí som dala Ježišovi celkom nezvyčajný dar: vymazala som svoje konto na facebooku. Krátko nato som v Kundli spoznala moju terajšiu najlepšiu priateľku. Po prvýkrát som zakúsila, že ma Boh miluje a že má plán pre môj život. Keď som prišla domov, postrehla som vo svojom živote citeľnú zmenu; bez toho, aby som presne vedela, čo to bolo. Bohu som dovolila, aj keď nevedomky, aby vstúpil do môjho života.

Alexander: Keď sa Irina rozhodla ísť do Kundlu, spýtala sa ma, či by som chcel ísť aj ja. Spočiatku som bol trochu skeptický, no predsa som sa rozhodol, že tam z lásky k nej pôjdem. Po príchode som však bol totálne prekvapený. Bolo to pre mňa celkom nové, keď som tam stretol takých veselých, optimistických a otvorených mladých ľudí. Tento víkend tu zrazu šlo o Ježiša, poklonu, spoveď, modlitbu ruženca... Zdalo sa mi, ako by sa na mňa valila lavína.

No keď som potom doma spracoval všetky tieto rôzne dojmy, pobadal som, že dni v Kundli niečo vo mne zanechali. Cítil som, že mi dobre robilo prijímať Pána Ježiša, ba dokonca som cítil túžbu chodiť denne na svätú omšu. Aj náš vzťah sa obnovil a začal sa stále viac rozvíjať.

Moja predstava o láske a priateľstve sa značne zmenila. Doteraz som mal názor, že ide len o zábavu; všetko bolo vlastne egoistické: snažil som sa len o presadenie *mojej* vôle, šlo o *moju* zábavu, *moju* vôľu, *moju* náladu. Skrátka – stále išlo len o mňa. Ale pretože sme sa otvorili milosti, mohol v nás konať Boh. Irina zrazu stavala jednu podmienku za druhou, čo som spočiatku vôbec nechápal, no časom som si uvedomil, že pre naše priateľstvo chcela len to najlepšie. Tak sme prišli k najpodstatnejšiemu, čo robí priateľstvo pravým a hlbokým. Nespoznali sme sa len navonok, ale na celkom inej úrovni. V popredí stála teraz osobnosť druhého, jeho povaha, jeho charakter, jeho sila i slabosti. Naučil som sa rešpektovať Irininu osobnosť a predovšetkým stále viac spoznávať jej dušu. Koniec koncov to bola u mňa len Božia milosť a milosrdenstvo, ktoré som prijal tým, že som svoje srdce jednoducho otvoril pre Boha.

Irina: Naučili sme sa aj spoločne zápasíť, a tak som spoznala, že Boh má pre náš život jeden spoločný cieľ: manželstvo, deti, rodinu. Pretože on sám do mňa vložil túto túžbu, skonštatovala som, že to všetko dokážem žiť a uskutočniť len s Božou pomocou. Bol to jeden spoločný boj a vzájomná snaha chcieť to, čo chce pre náš život Boh; inak by sme spolu žili len dovtedy, kým by to naozaj „dobro klapalo“. Obaja sme pochopili, že budeme šťastní len a jedine tak, že sa budeme denne znova snažiť plniť Božiu vôľu. Museli sme sa naučiť vzájomne sa prijať takí, akí sme, a odpúšťať si.

Alexander: Áno, skutočne to bol aj neustály zápas o čistotu a krásu nášho priateľstva. Pocítili sme, že sa náš vzťah môže rozvíjať predovšetkým z obety z lásky. Myslím tým obetu odstupu, zdržanlivosť pred manželstvom, pretože len s týmto zrieknutím sa z lásky k druhému sa mohla a môže ešte stále deň čo deň obnovovať naša jednota. Preto sa dnes snažíme naše priateľstvo zachovať čisté osobnou a spoločnou modlitbou, svätou omšou a pravidelnou svätou spoveďou.

Irina: Toto zriekanie sa je niekedy tvrdé, ale oplatí sa naplno a celkom za to bojovať aj preto, lebo pritom spoznáme, či je partner skutočne ten pravý. Aby sme spoznali, či je naše priateľstvo Božou vôľou, vedome sa snažíme žiť celkom podľa Božích prikázaní. Jedno bolo a je pritom jasné, že svet ťa vysmeje a myslí si: *Títo nie sú normálni*. Aj keď sme pritom narážali na nepochopenie a stratili niektorých priateľov, chceme všetkých povzbudiť k tomu, aby sa nebáli ísť cestou viery a žiť ju aj tak, že budeme mať odvahu nechať sa vysmiať. Veď Boh má pre nás pripravené vždy len to najlepšie!

Alexander: Milé dievčatá, Boh vám dal jeden veľký poklad, dôstojnosť ženy a panenskosť. Chráňte si svoju vnútornú a vonkajšiu krásu, pretože ste povolané odovzdávať život. Nevystavujte túto dôstojnosť pred nami mužmi, neprezentujte sa vyzývavým šatstvom a kozmetikou, ale buďte prirodzené a urobte sa vzácnymi, pretože my muži chceme o ženu nášho života bojovať.

Irina: Milí chlapci, my dievčatá nechceme žiadneho sukničkára, žiadneho chvastúna a žiadneho priateľa, ktorý sa nafukuje a predvádza. Práve naopak, v najhlbšom vnútri svojho srdca túžime po priateľovi, ktorému môžeme dôverovať, ktorý nás nesklame, ktorý s nami žije vieru a predovšetkým sa nezahráva s našimi citmi, pretože láska nie je žiadna hra, ale láska súvisí s dôverou a odovzdanosťou. Snažte sa preto byť pravdiví a poctiví. Dbajte o čistotu myšlienok, pohľadov a skutkov, pretože tak to chce aj Boh.

Ako ty chceš, Pane

*Ako ty chceš, Pane, tak nech sa mi stane.
Akou cestou ty chceš, tou kráčať chcem.
Daj, nech len tvojej vôli rozumiem.*

*Kedy ty chceš, Pane, vtedy je ten správny čas.
Kedy ty chceš, som pripravený zas -
konať teraz i naveky i každý raz.*

*Čo ty chceš, Pane, to prijímam z tvojej dlane.
Čo chceš ty, Pane, to je mi ziskom.
Stačí, že ti patrí, som tvojím vlastníctvom.*

*Pane, pretože to ty chceš, preto je to dobré,
a lebo to ty chceš, je moje srdce chrabré,
v твоjích rukách spočíva ako dieťa malé.*

*Oblíbená modlitba
blahoslaveného pátra Ruperta Mayera SJ z Mnichova*